

Осећам се као Касандра. Али не она Касандра, лепоока сиротица из латиноамеричких серија, већ она друга, широј јавности мање позната Касандра из Хомеровог епа. (Не оног Хомера Симсона из чувеног америчког цртаћа, већ оног другог Хомера, старог Грка, што је – наводно – испевао Илијаду и Одисеју.) Елем, та друга Касандра беше тројанска пророчица која је мање-више предвидела све несреће и опасности које вребају Троју – али јој нико од њених сународника није веровао. После је Троја завршила у пламену, а несхваћена пророчица у ропству.

Искрено се надам да у овом нашем случају ствари неће баш толико ескалирати, али, што рече песник, «принцип је исти – све остало су нијансе». Дакле, деца ми не верују да без муке нема науке и да се поштен рад на крају ипак исплати. Пријатељи се љуте што немам времена за њих и не верују да од овог посла нисам до сада зарадио већ читаво богатство. Стране дипломате и новинари ми дуго нису веровали да се Коштуница уопште не шали око Косова, а и да грађани Србије – уз понеки изузетак – уопште не воле НАТО и чувене «евроатлантске» интеграције. ДСС ми, својевремено, није веровао да на прошлим парламентарним изборима они не могу даље од трећег места и бронзане медаље – и да нипошто не треба да верују Динкићу. Демократе ми нису веровале да се политика не може вечно сводити на маркетинг, и да би им се лако могло догодити да добију председника, али да изгубе владу. (С друге стране, «српске демократе» никако да схвате да без маркетинга нема савремене политике, а и да се после ево већ четири године на власти не можете понашати као да сте сад управо пали с опозиционе крушке.)

Радикали нису веровали да не треба да верују анкетама-мамцима које су показивале да Николић на председничким изборима може да победи Тадића. И вероватно понеки још увек не верују да се на власт никад неће моћи попети сами и да ће им се деведесете године, попут клетве или авети, увек враћати у тренутку кад стигну на домак циља. Бивши досовци ми тамо негде после двехиљадите нису веровали да би и за њих и за Србију било најбоље да се што пре разиђу. Београдски пријатељи ми углавном нису веровали да Војводина може постати државни проблем – и да у томе има доста и њихове сопствене одговорности. (Е, али после им је отприлике то исто рекао немачки амбасадор Андреас Цобел, па су ипак поверовали.) А неки новосадски љубитељи лика и дела Ненада Чанка ни данас ми не верују да би од Нешиног политичког (с)играња по Војводини на крају лако могло бити велике плачке.

Знам ја да нико није пророк у свом селу. А поготово знам да нико не воли доносиоце

лоших вести. Али је, ипак, готово невероватно колико чак и озбиљни људи не желе да чују оно што им се не допада, па и по цену да због тог одбијања имају само још већу штету. И како, попут неког петогодишњег детета, готово затварају рукама очи и уши не би ли спречили, или барем одложили суочавање с непријатном реалношћу.

Неко ће рећи: све је то лепо и красно, али хајде сад, мајчин сине, да те видимо. Хајде мало да пророкујемо унапред. Хајде да чујемо шта ће се догађати наредних месеци.

Пре свега, да се разумемо. Наравно да није у питању никакво «пророштво», већ само један микс извесног искуства, знања и осећаја. Друго, рекао бих, да нисам можда ја толико паметан, колико се други понекад праве блесави. Али, нека буде. Дакле, предвиђам озбиљну политичку гужву која се неће завршити са 11. мајем, као што се није завршила ни са председничким изборима. Предвиђам да, упркос обећањима која ће наредних дана и недеља да пљуште са свих страна – као, уосталом, и свих претходних година – стандард неће порасти и, у целини гледано, ко год да победи нећемо живети боље. Слутим да ће бити само још продубљена ова погубна политичка поларизација из које – не рачунајући наше непријатеље – ни за кога ништа добро не може произаћи.

Исто тако, сигуран сам да ће бити настављено sluђивање и плашење народа, као и да ће се, нажалост, наставити цинична политика моћних западних земаља које вам једном руком узимају део територије и душе, а, са друге стране, непрестано поручују да сте ви њихови пријатељи и да вас једва чекају у свом друштву.

Добро, добро. Све је то лепо и красно, али ко ће 11. маја победити, ко ће правити владу, ко ће бити премијер? Хмм. Јадна ли је та земља у којој је питање власти и министарстава важније од свега осталог. Но, добро. Признајем да овај пут нисам баш сто посто сигуран за премијера. Али мислим да знам ко ће на крају правити владу. И мислим да то зна и већина читалаца овог текста. А победити неће нико. Не рачунајући ту и тамо понеког залуталог спортисту који нам својим пожртвовањем и патриотизмом натера сузе на очи – овде већ одавно нема победника.